

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῦντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ ν' αραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ἄς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλέως δὲν μᾶς μέλει.

Τοῦ Ἰουλίου δεκάτη τρίτη,
καθένας γνώμας σοφᾶς κηρύττει.

Ἑπτὰ πῦντος κι' ἑβδομῆντα... νέα χαύρα τῆς βουλῆς,
καὶ στηλιάρι μετὰ λύσεως καὶ δυνάμεως πολλῆς.

Τὰ ἐν Φιλιππουπόλει,
ὁποῦ τὰ ξέρουν ὅλοι.

Τοῦ ἱεμπληρώθησαν οἱ φλογεροὶ μας πόθοι
καὶ μὲ τοῦ μίσους ἔμειναν οἱ Βούλγαροι τὴν λύσαν...
λαμπρὰ ἱκανοποίησις καὶ ἀληθὴς ἐδόθη
τὴν ἐθνικὴν σημαίαν μας τὴν καταπατηθεῖσαν.
Ἐξάρωσαν οἱ ἄτιμοι, ἐλούφαξαν οἱ σκύλοι,
καὶ δυσαρέσκειαν πολλὴν ἐξέφρασαν ἡ Πύλη.

Τὴν ἐθνικὴν σημαίαν μας στηλώσετε καὶ πάλιν,
καὶ ἂν μᾶς τὴν ἐξέσχισαν ἐκεῖνα τὰ γαϊδούρια,
μὴν κάμνετε τὸ σχίσιμο ὑπόθεσιν μεγάλην...
δὲν εἰμποροῦμε τάχατε νὰ κάμωμε καινούρια;
Ἄγιο πᾶνι, ἕνας σταυρὸς κι' ἕνα κοντάρι μόνον,
κι' ἰδοὺ σημαία πάραυτα τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων.

Σηκώστε τὸ μέτωπον λοιπὸν ὑπερηφάνως
καὶ πάλι μὲς 'στὴ θήκη σας ἄς ἔμβη τὸ σπαθί·
δὲν εἶναι παῖζε γέλασε ὁ κραταῖος Σουλτάνος
εἰς ὅσα μᾶς συνέβησαν νὰ δυσαισθηθῇ.
Ταυτὴ δυσaréσκεια νὰ γίνη κι' εἰς ἐκεῖνον
κανεὶς δὲν ἐπείμενεν ἐξ ὧν τῶν Ἑλλήνων.

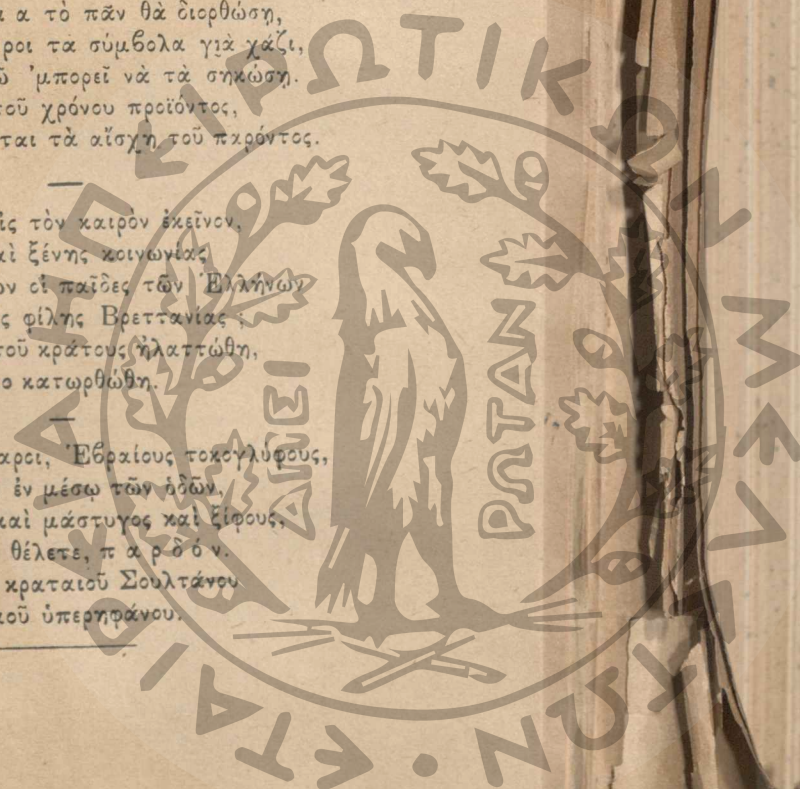
Γιὰ τέτοια πράγματα μικρὰ μὴ βάζετε μαράζι,
ἡ τόση δυσαρέσκεια τὸ πᾶν θὰ διορθώσῃ,
κι' ἂν ἔρριψαν οἱ Βούλγαροι τὰ σύμβολα γιὰ χάρι,
ὁ Ἑλλην Πρόξενος θαρρῶ μ'πορεῖ νὰ τὰ σηκώσῃ.
Τὰ πάντα διορθώνονται τοῦ χρόνου προϊόντος,
καὶ μὲ τὴν λήθην σβύνονται τὰ αἵσχη τοῦ παρόντος.

ὦ! εἴθε, εἴθε πάντοτε οἱ Βούλγαροι νὰ σχίζουν
τὴν ἐθνικὴν σημαίαν μας ἐν ὕμνοις καὶ ὀργάνοις,
νὰ μᾶς κτυποῦν κατὰμουτρα καὶ ὅλα μας νὰ 'βρίζουν,
νὰ ἐτέλλη διακοίνωσιν μακρὰν ὁ Δεληγιάννης,
κατὰ Βουλγάρων ἐξαλλος ὁ Ἑλλην νὰ φωνάζῃ,
κι' ἡ Πύλη δυσaréσκειαν κατόπιν νὰ ἐκφράζῃ.

Καὶ τάχα τί ἐπάθαμεν εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον,
ὅταν ἐμπρὸς ἐλληνικῆς καὶ ξένης κοινωνίας
διὰ τὸν πρέσβυν Νικολῶν οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων
τὸν ὕμνον ἐπαιάνισαν τῆς φίλης Βρετανίας;
Οὐδ' ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ κράτους ἡλαττώθη,
οὐδὲ τὸ ἰσοζύγιον μὲ τοῦτο κατωρθώθη.

ὦ! πᾶσις πιὰ, Πρωθυπουργέ, νὰ κόβης καὶ νὰ ράφτης,
ἄς πᾶσουν τὰ Συμβούλια, οἱ λόγοι κι' ἡ βοή...
Ταυτὴ δυσaréσκεια δυνάμεως ταυτῆς
καὶ ποῖον αἶσχος ἐθνικὸν δὲν ἱκανοποιεῖ;
Τὸ Βούλγαρος τὰ ὅπλα του ἀμέσως δὲν θὰ ρίψῃ
κι' ἰνώπιον τοῦ Ἑλλήνος αὐχένα δὲν θὰ κύψῃ;

ὦ! μὴ φοβῆσθε, Βούλγαροι, Ἑβραῖους τοκογλύφους,
τὰ σύμβολά των ρίπτετε ἐν μέσῳ τῶν ὁδῶν,
κτυπᾶτε τοὺς διὰ χειρὸς καὶ μᾶστιγος καὶ ξίφους,
καὶ ὕστερα ζητήσετε, ἂν θέλετε, πᾶρδόν.
Ὀλίγη δυσaréσκεια τοῦ κραταῖου Σουλτάνου
εἶν' εὐγενὴς ἐκδίκησις λαοῦ ὑπερηφάνου.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Ξέρεις λοιπόν, τῆς ἔβρεξαν καλά τοῦ Εὐταξία, διότι ἔκαμε πολὺ μεγάλη ἀταξία.

Π. — Μωρὲ τί λές;

Φ. — Τῆς ἔφαγε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Π. — Αὐτὸ τὸ ξυλοκόπημα δὲν τὸ καταλαμβάνω.

Φ. — Ἦτο δεκάτη τῆς νυκτός καὶ κάψα οὐκ ὀλίγη, ὁπότεν μέσα 'στὴ βουλή φρικτὸς καυγᾶς ἀνοίγει.

'Επρόκειτο περὶ καπνοῦ, καθὼς καὶ περὶ ξύλου,

καὶ ὅλοι μετὰ βλέμματος ἐβλέποντο ὀργίλου.

Ὁ κύριος πρωθυπουργὸς δὲν θέλει συζητήσεις,

κι' ἀλλοίμονό σου, Περικλῆ, ἂν τοῦ ἀντιμιλήσης.

τὸ πᾶν χωρὶς συζήτησι νὰ σοῦ περάσῃ θέλει,

κι' ἂν δὲν βαρφέσαι σφύριζε... καθόλου δὲν τὸν μέλει,

καθόσον εἶναι ἄνθρωπος μεγάλης ἐξουσίας,

Νεμέσεως, ἐμέσεως, καὶ ἀσυζητησίας,

καὶ ἂν κανεὶς ἀντίρρησην τὴν ἐλαχίστην ἔχη.

ὁρμᾷ εὐθύς τὸ κόμμα του καὶ τοῦ τῆς καταβρέχει.

Τότε λοιπὸν σηκώνεται ὁ φίλος Εὐταξίας,

ἀκτινοβόλος, Περικλῆ, καθὼς ὁ Γαλαξίας.

καὶ εἶπεν « Ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ κράτους,

θὰ τὰ περάσουν εὐτὼ πως τὰ νομοσχέδιά τους;

ἀλλὰ τοιούτον πέρασμα ἐγὼ δὲν ἐπιτρέπω,

διότι τῆς πατρίδος μου τὸν ὄλεθρον προβλέπω. »

Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐκύτταξε μὲ γουρλωμένο μάτι,

ἐνῶ συγχρόνως ρόπαλον 'στὰς χεῖράς του ἐκράτει,

κι' ὡς Ἡρακλῆς ἐφαίνετο κι' οὐχὶ ὡς Εὐταξίας

ἐν μέσῳ τῆς βουλευτικῆς ἐκείνης ἀπραξίας.

Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, τὸν στρόνουν 'στὸ κυνήγι,

ἀλλὰ τὸ μέτρον, φίλε μου, ἐνταῦθα κατεπείγει,

διότι καὶ γοργότερος ὁ Εὐταξίας τρέχει,

ἐξ ἄλλου δὲ καὶ τὸ γοργὸν μεγαλὴν χάριν ἔχει.

Ὁ Εὐταξίας φεύγει τροχατὸς,
σαράντα πίσω τὸν κυνηγοῦν,
πηδᾷ τοὺς μπάγκους ὡς εἶδος γάτος,
κι' ὅλοι νομίζεις πῶς θὰ σφαγοῦν.

Ὁ Κυριακούλης Μαυρομιχαλὴς
μὲ τὸν γενναῖον τὸν Κοριζῆ
μετὰ μανίης ὁμοῦν μεγαλῆς,
κι' ἄλλοι τριαντα πηδοῦν μαζί.

Κι' ὅπως τὸ 'λάξε τοὺς σκύλους φεύγει,
ἐτσι κι' ἐκεῖνος φεύγει ταχύς,
μὰ δὲν εὐρίσκει τόπον νὰ ἐβγῇ,
κι' ὅλο τῆς τρώει δυστυχῆς.

Ὡ Παναγιᾶ μου, γλυκεῖα Παρθένε,
βοήθησέ το αὐτὸ τᾶρνί,
ποῦ τὰ νερά του ἔχει χαμένα,
κι' Ἡλί, φωνάζει, σὰ βαχθάνι!

Π. — Αὐτὸ τὸ ἔσχα, Φασουλῆ, παραπολὺ μ' ἀρέσει.

Φ. — Ὁ Εὐταξίας, Περικλῆ, τὸ ἔφερε 'στὴ μέση.

Βάρτου, φωνάζουν τὰ θεωρεῖα.

Βάρτου, φωνάζουν κι' οἱ σκαπανεῖς,

καὶ μέσ' 'σ' ἐκείνη τὴ φασαρία

δὲν τὸν συντρέχει φίλος κανεὶς.

Π. — Λοιπὸν;

Φ. — Λοιπὸν τῆς ἔφαγε καλὰ ὁ Εὐταξίας

ἄνθρωπος, ὥσπερ λέγεται, παραπολλὴς ἀξίας.

Π. — Κι' ὁ πρόεδρος τί ἐκινε;

Φ. — Ἐφαίνετο ὡς παρῶν,

κι' ἀπ' τὸ θυμὸ του ἔπαυσε ἀμέσως τὸν Περικλῆ.

Π. — Ὡστε τὰ νομοσχέδια θὰ τὰ περνοῦν μὲ ξύλο.

Φ. — Μὲ ἄλλο μέτρον ἄκουσε τὸ πρᾶγμα, ἀπαγγέλλω.

Τότε ἐκεῖνος ἀνοίγει τὰ χεῖλη,
καὶ ἂν ἔσφαλα εἰς τι, προσφέρει,
καλῶς ἔχει... εἰδ' ἄλλως, ὁ φίλοι,
ὁ καθεὶς ἐξ ὑμῶν τί μὲ δέρει;

'Στοῦ Θανάση ἀνῆλκε τὸ κόμμα,
'στὸ λαϊκὸ του ἐκεῖνος μ' ἐπῆ...
δὲν ἐπρόφθασε ρε νὰ εἰπῇ,
τρώει κι' ἄλλαις ἀκόμα.

Αὐτὸ τὸ μέτρον Περικλῆ, πολὺ μὲ ἀπελπίζει.

Π. — Εἶναι πολὺ τροχαῖκόν καὶ κατὰ μὲν μυρίζεται.

Φ. — Ἐν τούτοις τὸν διέταξαν νὰ τὸ ἀνακαλέσῃ,

κι' αὐτὸς τοὺς ἐβεβαίωσε πῶς δὲν θὰ εἰσπράττει

πλὴν τέλος τ' ἀνεκάλεσε, ἀφοῦ καὶ οἱ δικασταὶ

τὸ ξύλο ἀνεκάλεσαν ὁποῦ τοῦ εἶχαν δώσῃ.

Π. — Ὡς εἰρήνην ἔλαμψε μέσῳ ἔχθραν καὶ φίλων.

Φ. — Ἐκ Παραδείσου, Φασουλῆ, προέρχεται τὸ ξύλο.

'Αλήθεια ἦσουν καὶ σὺ 'στῶν Ἰταλῶν τὸ γέμμα;

Φ. — Βεβαίως, μ' ἔφερον ἐκεῖ σπουδαίας πεινᾶς ρεύμα,

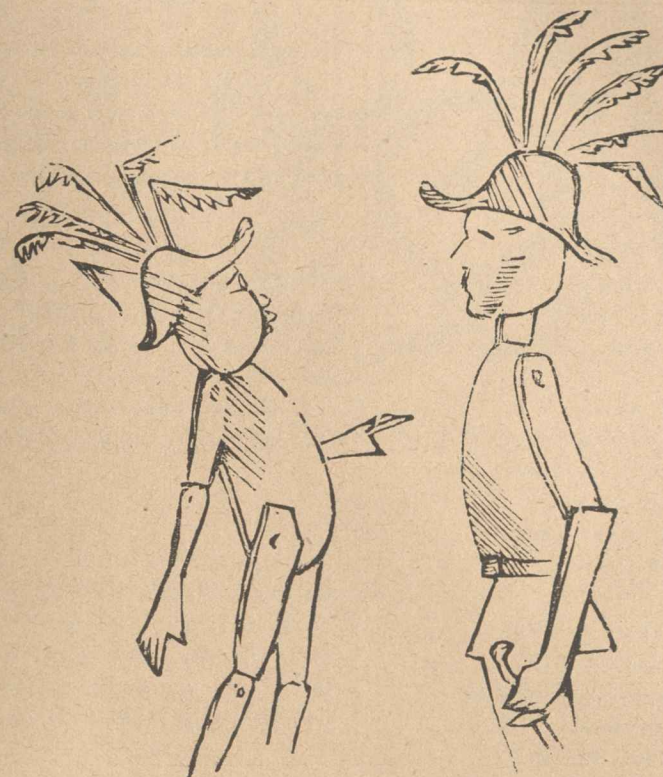
κι' ἐτσι μὲ τρόπο 'κόλλησα κοντὰ 'στὸν Χατζηπέτρο.

Π. — Καὶ τί σὰς εἶχαν;

Φ. — Ἀκουσε, ἀλλὰ μὲ ἄλλο μέτρον.

Π. — Στρέψε λοιπὸν τὴ ράχη σου, Πολύμετρε, ὅπως

καὶ μέτρα τοὺς τροχαῖκούς ὁποῦ θὰ σοῦ μετρήσω.

Φασουλῆς εἰς τὸν Μαρτίνην
γνώμας σοβαρὰς προτείνει.

Φ. — Νομίζω πῶς μᾶς ἤλθατε καὶ πέρσου...

Μ. — Ὡς ποθέτω...

Φ. — Καὶ δὲν μ' ἀναγνωρίζετε;...

Μ. — Ὡς κάρο Φασουλέτο!

'Ἐτσι θαρρεῖς πῶς λησμονῶ τὴν παλαιὰ φίλιν;

Φ. — Καὶ ποτε ἀριβαρετὰ ἀπὸ τὴν Ἰταλία;

Μ. — Ὡς ἴσως 'μέραι δώδεκα θαρρῶ...

Φ. — Ὡς ἴσως 'μέραι δώδεκα θαρρῶ...

Μ. — Πολλὴ καλὰ, βρέ Φασουλῆ...

Φ. — (Μωρὲ νὰ μὲ θυμάται!)

Λέγε λοιπὸν, βρέ ἀδελφέ, τί γίνεσαι ὁ στόλος;

Μ. — Δὲν τὸν κυτᾷς; τριγύρω σου εἶν' ἀραγμένους ὅλος...

καὶ πρῶτον ὁ Δοιοῖος, ποῦ μ' ἔνα του κανόνι

μπορεῖ ἐλάλησε βουνὸ νὰ σοῦ τὸ κᾶνὴ σκόνῃ...

κι' ὅταν θὰ ἔῃς τὸν Δανδολὸ θὰ χάσῃς τὸ μεγάλο σου...

Φ. — Ξέρεις ἐδῶ τὴν ἔπαθε...

Μ. — Περὶ πάλι 'στὸ Θεό σου!

Φ. — Ὁ Μανδάλος...

Μ. — Τὴν ἔπαθε;

Φ. — Ναυάγιον μεγάλον

Μ. — Μὰ ποῦ; παρᾶτε ντούνκουε...

Φ. — 'Στῶν ἐκλογῶν τὸν σάλον.

Ὁ Μανδάλος ἐπνίξε 'στὴν Θήραν τὸν Βαλέτα.

Μ. — Εἶναι κι' αὐτὸς θαρραλωτός;

Φ. — Εἶναι ἀπλῆ κορβέτα!

'Ἐτσι τὸν Κοντόσταυλο, μεγάλη κουρατσάτα,

καὶ τὴν πάντων, φίλε μου, μᾶς ἔκαμε σαλάτα.

Περὶ τὸν Σκουλούδη ἂν 'ρωτᾷς, πειρατικὸν σπουδαῖον,

ποῦ πέντε μιλιοῦνα μᾶς 'κότισε καὶ πλέον,

κι' ὁ Φύλλας δὲν ἐγλύτωσε ἀπὸ τὴν καταιγίδα.

Ὁ Καλλιγᾶς (τορπουλικὸν) ἐπνίγη 'στὴν Ἀθήνα,

καὶ τὴν δὲν μᾶς ἔμεινε παρὰ ἡ Μπουμπουλίνα.

Μ. — Μὰ πῶς λοιπὸν; ὁ στόλος σας 'μετροῦσε τόσα πλοῖα;

Φ. — Βεβαίως ὀλιγώτερα ἀπὸ τὴν Ἰταλία,

ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἡ δύναμις, ὡς βλέπετε, οὐκ ὀλίγη.

ἐνταῦθα τελευταῖας ἐκλογάς, Μαρτίνη μου, ἐπνίγη.

Τώρα λοιπὸν ἂς ἔλθωμε καὶ 'στὸ 'δικό σας στόλο...

Γιὰ πές μου ὅταν ρίχνετε κανένα πυροβόλο,

τί γίνεται;

Μ. — Τί γίνεται; ὁ κόσμος ἄνω κάτω.

Φ. — Καταλαμβάνω, δηλαδὴ ἀντίο ντελ πασσάτο!

Μὰ δὲν μοῦ λέγεις, ποῦ 'μπορεῖ μὴ κανονικὰ νὰ φθάσῃ;

Μ. — Μπορεῖ καὶ τὸν Λυκαβητὸ ἀκόμη νὰ περάσῃ,

Φ. — Φθάνει τὸ σπῆτι τοῦ Σουρῆ ἀπάνω 'στὴν Καστέλα;

Φ. — Φθάνει πολὺ μακρύτερα, βρέ Φασουλῆ...

Κὲ μπέλλω!

Ξέρετε ῥίχνουμε κι' ἐμεῖς πολὺ συχνὰ κανόνια.

Μ. — Πόσων λιτρῶν;

Φ. — Μὴν τὰ ρωτᾷς, πολλὰ ναπολεόνια...

Καὶ τί ἰδεῖν ἔχετε γιὰ τὰ τορπιλοβόλα;

Μ. — Θαρρῶ δὲν εἶναι ἀχρηστά κι' ἐκεῖνα μὲς 'στὰ ὅλα.

Φ. — Ξέρεις πῶς ἔχομε κι' ἐμεῖς ἕνα σωρὸ τορπιλλὰς.

Μ. — Τὸν Σόλωνος, τοῦ Γρίγουρα, κι' ἄλλας εὐπέπτους ὕλας.

Μ. — Καὶ κανεὶς περᾶματα;

Φ. — (Τί καθεστὰ καὶ ψάλλει!)

Μιὸ φατέλο, γίνεται ἐξωδεύσις μεγάλη...

Καὶ πόσο σας ἐκότισε ὁ στόλος σας ὡς τώρα;

Μ. — Διακόσια μιλιοῦνα...

Φ. — Ἀντίο Λεωνώρα!

Μ. — Ἀκόμη περισσότερα 'στὸ μέλλον θὰ κοτίσῃ.

Φ. — Μὰ δὲν φρονεῖς ὀρθότερον μὲ 'μᾶς νὰ συμμαχήσῃ;

ἰσχύς μὲ τὰ θαρραλωτά κι' ἐμεῖς μὲ τὰς τορπιλλὰς

τί ξεφαντώσῃς, Ναυάρχε, θὰ κἀνωμεν ποικιλίας!

Μ. — Καὶ τώρα κάρο Φασουλῆ, 'μπορεῖς νὰ μᾶς ἀφήσῃς,

γιατὶ μᾶς παρασκώτισες...

Φ. — Εὐχαριστῶ, ἐπίσης.

Μ. — Ἐν τούτοις, εἰς αὐτὸν καὶ σὲς ἐπιθυμῆτε,

'στὸ γέμμα τὸ βασιλικὸν μαζί μας νὰ γευθῆτε.

Φ. — Δὲν εἶμαι ἀξίος ποσῶς ποσῶντος εὐτυχίας,

μὰ θάλλω νὰ 'μιλήσωμε περὶ τῆς συμμαχίας.

(Κι' ἐνῶ ἀπὸ τὸν Δανδολὸν κατέβαινε μὲ βίαν,

τοῦ ρίχνουν οἱ φηρὲς κνονομαῖς... σαράντα παρὰ μίαν)

Ἑσπέραι Ἀττικάί,
πολὺ ρωμαντικάί.

Α'.

Τί οὐρανός; τί θάλασσα! τί φύσις ἐξαισία!
καὶ τί στρογγυλοφέγγαρη παντοῦ φωτοχυσία!
Ὁ στόλος ὁ Ἰταλικὸς φωτίζεται καὶ λάμπει,
πλέουν εἰς χεῖμαρρον φωτὸς βουνά, λαγαρόν, κάμποι,
καὶ ὁ Μεγαλειότατος ἐντὸς τοῦ στόλου τρώγει,
καὶ τόσοι ἀνταλλάσσονται θερμῆς φιλίας, λόγοι.

Ἐάν ποτέ μου βασιλεὺς ἐπόθησα νὰ γίνω,
τοῦ βασιλεῖς δὲν ἤθελα τὴν δόξα γι' ἄλλο λόγο,
παρὰ γιὰ νὰ ξαπλώνωμαι, χωρὶς λεπτὸ νὰ δίνω,
εἰς γεύματα βασιλικά καὶ ἀδιάκοπα νὰ τρώγω,
Ἀπὸ τοῦ βίου τ' ἀγαθὰ γνωστὰ μὰ εἶναι τρία,
ὕπνος, φαγεῖ, ποδόγυρος, τὰ δὲ λοιπὰ μωρίχ.

Ὁ βασιλεὺς!... τί ὄνομα λατρείας, καὶ πικριάνων!
τὰ τρία τῆς ζωῆς καλὰ αὐτὸς τ' ἀπολαμβάνει...
Ἄ! ἔπρεπε ἴσθιν γῆν αὐτὴν τὴν ἄτιμον καὶ πλάνον
ἢ ὅλοι νᾶναι βασιλεῖς ἢ ὅλοι μας ζητιάνοι!
Ἡ βασιλεὺς κυρίαρχος, ἔστω καὶ τῶν Ἑλλήνων,
ἢ ζῶν ἢ καὶ τίποτε ἴσθιν σφαίραν τῶν ἡρῶν.

Νὰ τρῶς καὶ φῶς ἡλεκτρικὸν τὰ περίξ νὰ φωτίζῃ,
ἢ μουσικὴ τὸν ὕμνον σου γλυκὰ νὰ παινίζῃ,
νὰ ξέρῃς πῶς ἀξένοιαστος κατόπιν θὰ χωνέψῃς,
πῶς δὲν θὰ σηκωθῇς καὶ σὺ πρῶτ' ἰσχυρὸς νὰ δουλέψῃς,
πῶς θὰ περάσῃς πάντοτε τὰς ὥρας σου ἡσύχους,
πῶς δὲν θὰ βγάλῃς τὸν Ρωμῆον, πῶς δὲν θὰ γράψῃς στίχους!

ὦ! χαίρεται καὶ ἀγάλλεσθαι σεῖς, βασιλεῖς τοῦ κόσμου!
ὥσάν λευκὰ φαντάσματα διχθῇτε ἀπ' ἐμπρός μου,
ἵσθιν τοῦ νέου φεγγαριοῦ τὴν ὄψιν μου ἰδέτε,
καὶ τί περιδρομίζετε καταλεπτῶς εἰπέτε.
Μὲ τέτοια καλοπέρασι, χωρὶς καὶ κόπους καὶ κόπους,
θαυμάζω πῶς πεθαίνετε καὶ σεῖς σὺν τοῖς ἀνθρώποις.

Ἡ μυρωδιὰ τῶν φαγητῶν τοῦ βασιλέως φθάνει
ὥς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο,
ἢ μύτη μου εὐφραίνεται νὰ τὴν ἀπολαμβάνῃ
καὶ ὅλην τῆς ὀσφρήσεως τὴν δύναμιν ἐντείνω.
Μὰ τί νὰ τρῶναι ἄραγε;... πῶς ἤθελα νὰ ξέρω!...
ὦ! τὰ δικά μου φαγητὰ πῶς δὲν ὑποφέρω.

Ὁ βασιλεὺς ἐξέρχεται, ἐσήμανε δεκάτη.
ἢ λέμβος σχίζει ἀπαλὰ τὸν ἀργυροῦν ἄφρον,
καὶ νὰ! ἵσθιν Δεκελείας τοῦ πηγαίνει τὸ πλάγι...
ὦ! χαῖρε, φίλε βασιλεῦ, καὶ ὕπνεν ἐλαφρόν.
Κοιμοῦ, κοιμοῦ, χωρὶς ποτέ κακὸν νὰ ἐνθυμῇσαι,
καὶ ὄνειρέου διαρκῶς εἰς γεύματα πῶς εἶσαι.

Τοῦ Ρωμῆου μας τὸ γραφεῖο—μέσα ἵσθιν τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἓνα κάποιον Φαρμακείον.

Β'.

Ποῖον λαμπρὸν πανόραμα μαγευτικῆς γαλήνης!
δλόκληρος ὁ Πειραιεὺς νομίζει πῶς κοιμάται,
παίζει ἵσθιν ἀκίνητα νερά ἢ λάμψις τῆς σελήνης,
καὶ ἡ σκιά τοῦ Περρωτοῦ τριγύρω μου πλανᾶται.
Καὶ ὁ λιμὴν τοῦ Πειραιῶς ἀκίνηται καὶ ἐκεῖνος,
καὶ καταλείμπ' ἢ θάλασσα μακρὰν τῆς Σηλαμίνος.

ὦ θάλασσα, ποῦ ἄλλοτε ἵσθιν κῦμά σου ἐτάφη
τόση μυθώδης δύναμις στρατοῦ βαρβαρικοῦ,
σε διαπλέουν σήμερ τῆς Δύσεως τὰ σκάφη
καὶ κάθε στόλος ξενικός, ἐκτὸς Ἑλληνικοῦ.
Ὁ Ἕλλην τώρα θαυμάζει νὰ ἔχῃ ἀτμακάτους
διὰ τὰ λαθρεμπόρικα τοῦ νεωτέρου κράτους.

Γ'.

Ἄς εἰμποροῦσα μὴ φορὰ τὸ πόδι μου νὰ βάλω
εἰς μέρος ἐθνικῆς μας γῆς δοξαζὼν τὸν Θεόν...
τὸ ἐθνικὸν μας αἶσθημα δὲν εἶναι πλέον ἄλλο,
παρὰ ἡ καταπάτησις τῶν ἐθνικῶν γαιῶν.
Δὲν εἶναι ὠρσιότερος πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔρως,
ἢ ὁ πρὸς γῆς ἐλληνικῆς ἀδέσποτον τι μέρος.

Διὰ τὰς γαίας μάχεσθε ὡς Μαραθωνομάχοι
καὶ εἰς ἀγῶνας ρίπτεσθε πολέμων καὶ σφαγῆς...
τίς πατριώτης φλογερὸς καὶ ἵσθιν βουνὸς τὴν ῥάχην,
δὲν θέλει μίαν ἐκτασιν τῆς ἐθνικῆς τοῦ γῆς;
Μ' ὀλίγους πῆχεις ἐθνικοῦς δὲν ἀνταλλάσσω ὅλους
τοῦ Δελιγίνην τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν Κιχλῶν τοῦ στόλου.

Ὅποση κρῖσις σήμερον μαστιίζει τὴν πατρίδα!
πῶς γιὰ τὴν κρῖσιν ἤθελα διατριβὴν νὰ κάμω,
νὰ ἐρῶ καμμίαν μηχανὴν καὶ ἐγὼ γιὰ τὴν σταβίαν,
καὶ τοὺς συμπατριώτας μου ὀλίγον νὰ συνδράμω.
Ὅλοι προτείνουν μηχανὰς καὶ γράφουν γιὰ τὴν κρῖσιν,
μόνον ἐγὼ ὑπνοδοκῶ καὶ χάσκω μὲ τὴ φύσιν.

Δ'.

Ἀλλὰ τὸ ξηροπῆγαδον τὸ φοβερόν ἐκεῖνο
ἀκόμη χαίνει ἀνοικτὸν ὡς τάφος σκοτεινός...
τοῦ κακοῦ ὁ τριτάθλιος τὰς χεῖρας ἀνατείνω
ἵσθιν Πειραιώτην Δήμαρχον ἱκέτης ταπεινός.
Εἰς τὰς θερμὰς δεήσεις μου λεπτὸ αὐτὸς δὲν δίνει,
καὶ ὁ ἐρημίτης ποιητὴς ἵσθιν γίνῃ ὅ,τι γίνῃ.

Ἀλλὰ τοῦ εὐχομαι καὶ ἐγὼ ποτὶ νὰ μὴν ἐκπνεύσῃ
οὐδ' εἰς ἀγῶνα πίστεως, οὐδὲ ὑπὲρ πατρίδος,
οὐδ' εἰς ἡμέρας ἐκλογῶν τὸ αἶμά του νὰ ρεῖσιν,
οὐδὲ νὰ εὖρῃ θάνατον εἰς ὄραν καταγίδος,
οὐδὲ ὅτ' ἀβῇ νὰ ταφῇ τοῦ θαλασσίου Ἀδου.
Ἀλλὰ νὰ σβύσῃ ἀφανὴς ἐντὸς ξηροπῆγαδου.

Καφενὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων»—νύκτα μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, —παταγίδες ἄλλους τούτους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδουρία.